



Korkulan odur ki...

Mustafa Sami KOÇ

insan hayatı korkularla doludur. Benim de hayatımdaki ilk korkum arı sokması oldu. Köyde demgilin arı kovanları vardı, daha çok kendi ihtiyaçları için bal üretmek amacıyla arıcılık yapıyorlardı. Arılarla tanışmam üç yaşındayken başlamış. Büyüklerimin anlattığına göre arı kovanına çomak sokmuşum, arılar da o kızgınlıkla üzerime üşüşmüşler. Onlarca arı vücudumun çeşitli yerlerinden sokmuşlar. Elim yüzüm şişmiş, yaşayacak ömrüm varmış ki, zehirlenmemişim. Ancak üzerimde arıyı ve arı sesini çağrıştıran bir korku kalmış. Üç ila altı yaşlarında iken nerde bir cızırtı veya vızırtı sesi duysam arı geliyor diye el kol hareketi yapıyordum. Bu korkuyla ilgili bir anımı da anlatmak isterim. Olayın geçtiği za-

man altı yaşındaydım. Bir gün çok sevdiğim amcamgile ailecek gece oturmaya gittik. Amcamın evi iki katlı, duvarları yığma ahşap ağırlıklı bir evdi. Evin birinci katı evlik olarak kullanılıyordu. İkinci kata dışarıdan merdivenle çıkılıyordu; merdivenin bitiminde önünüze çıkan kapıdan içeri girince küçük bir hol ile hole açılan iki oda sizi karşılıyordu. Odalarda ahşaptan yapılma seki mevcuttu. Odanın zeminindeki tahtaların üzerine basınca hafifçe gıcırıyordu. O gece merdivenleri çıktık, odaya adımımı attığımda tahtanın çıkardığı gıcırtyı duyunca gözümü tavana dikip ellerimle arı kovalamaya başlamıştım. Benim bu hareketime herkes gülüşmüştü. 1960'lı yılların sonuydu, o zamanlar televizyon yoktu, hatta radyo da

çoğu evde yoktu. Herkes birbiriyle konuşur veya konuşulanları dinlerdi. Amcamın sevdiğim bir özelliği vardı; çok güzel hikayeler masallar anlatırdı, bu hikayelere kendimizi öyle kaptırırdık ki, vaktin nasıl geçtiğini anlamaz, çok geç olduğu halde gözümüze uyku da girmezdi. Öyle ki, çoğu zaman amcamgilde yatıya kalırdık. Amcamın bir diğer özelliğini ise daha sonraları Hun Türklerinin tarihini öğrendiğim zaman idrak ettim. Amcam, atalarımıza ait bir geleneği günümüzde devam ettirdiği için bana göre Hunların son temsilcisi idi. Hun atalarımızdan günümüze kadar gelen bir gelenek tereddüt edilmeden aynen uygulanmıştı. Amcam bu işe razı bile değildi, lakin geleneğe uyması gerektiğinin inancı ile hareket etti, razı

olmasa da ağasının dul kalan eşini eş olarak kabullendi. Bu evliliğinden çocukları oldu, ancak amcam bir türlü huzuru bulamadı, sonunda başka biriyle evlilik yolunu seçip eski eşiyle yollarını ayırdı. Maalesef bu olayın çok sayıda mağduru da oldu.

İkinci korkum Enkebirdendi. Enkebir, kötü ruhlarla ilgili bir araştırmaya göre; *“Sadece Sivas ilinden derlenen bir efsanede yer alan bir kötü ruhtur. İnsanın göğsüne oturan ve ağırlığı çok fazla olan ruhani bir varlık olarak kabul edilir.”* Enkebir literatürde bu şekilde tanımlanmış. Ben de ilkokula yeni başladığım yıl ilginç bir rüya gördüm. Rüyamda, herhangi bir cismi olmayan ama ardım sıra beni kovalayan bir varlık ile mücadele ediyordum. O varlık sürekli peşimden geliyordu, ondan kurtulmak için köyümüze yeni yapılmış olan sulama göletinin sularına atladım. Bir de baktım ki suya batmıyorum, su üzerinde yürüyorum. Arkama dönüp baktığımda o da peşimden geliyordu. Koşmaya başladım, suyun bittiği yerdeki evlerin bulunduğu duvarlara geldim. O hala peşimdeydi, giderek yaklaştı. Duvara

ulaştığımda gidecek başka bir yer kalmamıştı, ayaklarımın bağı çözül- dü ve gayriihtiyari yere uzandım. O da gelip üzerime oturdu; boğuldu- ğumu sandığım sırada bu kabustan kan ter içinde uyandım. Rüya- da mıydım gerçekte yaşamış mıydım tereddüt içindeydim. Bu yaşadığım olay, üzerimde uzun yıllar sürecek derin etkiler bıraktı. Artık kendime özgü bir Enkebir'im vardı. Özellikle geceleri ben nereye gitsem o da benimle birlikte geliyordu. Her an bana yetişecek ve ensemden tutacak diye ödüm kopuyordu. Gide- rek böyle bir varlığın yanı başımda olduğu hissiyle birlikte yaşamaya alıştım, dahası kendimi alıştırdım. Beni takip eden görünmez bir varlı- ğı hep hissediyordum. Ancak, bana bir şey yapmıyor, sadece takip edi- yordu. Ben de durumu bu şekliyle kabul ettim, birlikte yaşamaya de- vam ettik. Peşimdeki korkuyu otuz beş yaşına kadar hissettim. Şairin dediği gibi yolun yarısından sonra bu his kendiliğinden beni bıraktı. Belki de benden umudunu kesti.

Üçüncü korkum kalabalık ortam- larda bulunma korkusuydu. Böyle ortamlarda iken bana yönelmiş bir sürü gözün odağındaymışım gibi tedirgin oluyordum. Vücudum da buna uygun tepkiler veriyordu. Yü- züm kızarıyor, avuç içlerim ve koltuk altlarım dikkat çekecek derecede

terliyordu. İçim içimi yiyordu, niye ben böyleyim, bu kabustan kurtu- luş yok mu diye kendi kendime ser- zenişte bulunuyordum. Çaresizlik içerisinde kıvranıyordum; aklıma gelen ilk çözüm o kötü anları yaşa- mama sebep olan her türlü ortam- dan uzaklaşma fikri oluyordu. Böyle düşünsem de o tür ortamlara gir- mekten kendimi alıkoyamıyordum. Derslerime ise çok çalışıyordum, buna rağmen başarı seviyem orta- lamanın biraz üzerini ancak geçiyor- du.

Dördüncü korkum yükseklik korku- suydı. Amcamgilin iki katlı ve top- rak damlı bir evi vardı. Evin damına ikinci kattan uzunca bir merdiven ile çıkılıyordu. İlkokula yeni başladığı- mız sıralarda bu merdivenden çıkar, damın üzerinden köyü, bağı bahçe- yi, köyün evlerini kuş bakışı seyre- derdik. Bu seyir hali çok hoşumuza giderdi. Özellikle damın kenarına kadar varıp yere bakmak ise ayrı bir heyecan verirdi. Bir gün damın kenarında iken dengemi kaybettim, yanımdaki arkadaşım elimden tu- tup çekmeseydi aşağıya düşecek- tim. O günden beri yüksek yerlerde bulunduğum an aşağıya düşüşüm başlar, sanki beni aşağı doğru çeki- yorlarmış gibi hissedirim.

Sözün sonu; çoğu zaman içimizdeki korkuyu besler büyütürüz. Bu, in- san olmanın bir başka özelliği olsa gerektir. Zira, insan biraz da bu kor- kularla var olmuyor mu?